

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. A. M.**, zastoupeného JUDr. Josefem Jurasem, advokátem se sídlem Jiráskovo nám. 8, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 21. února 2012, o invalidní důchod, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. února 2013, č. j. 19 Ad 24/2012 - 64,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. února 2013, č. j. 19 Ad 24/2012 - 64, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce, ročník 1954, trpí chronickou duševní nemocí, převážně schizoafektivní poruchou manického typu s přetrvávající depresivní symptomatologií. U České správy sociálního zabezpečení uplatnil 15. srpna 2008 žádost o invalidní důchod od tohoto data podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Na základě posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě (dále jen „OSSZ Ostrava“) ze dne 19. června 2008, jenž stanovil pokles pracovní schopnosti žalobce o 35 % se vznikem invalidity od 29. května 2008, žalovaná rozhodnutím I ze dne 27. srpna 2008 nejprve zamítla žádost žalobce o plný invalidní důchod a rozhodnutím II z téhož dne mu přiznala invalidní důchod částečný; od 1. ledna 2010 se na základě změny zákonné úpravy a oznámení žalované transformoval na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, ve stejné výši.

[2] Při následném novém posouzení zdravotního stavu žalobce posudkový lékař OSSZ Ostrava v posudku ze dne 11. srpna 2010 dospěl k závěru o míře poklesu pracovní schopnosti žalobce o 40 %, ve smyslu vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu

pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity).

[3] Při dalším přezkoumání zdravotního stavu žalobce stanovil posudkový lékař OSSZ Ostrava v posudku ze dne 15. července 2011 míru poklesu pracovní schopnosti žalobce na 50 %, se vznikem invalidity 30. června 2011. Na základě tohoto zjištění pak žalovaná rozhodnutím ze dne 2. září 2011 rozhodla o zvýšení (změně) invalidního důchodu prvního stupně na stupeň druhý ve výši 9 942 Kč měsíčně zpětně od 30. června 2011. Proti tomuto rozhodnutí uplatnil žalobce námitky ze dne 20. září 2011, v nichž žádal o doplacení důchodu ve druhém stupni invalidity zpětně za 5 let od data uplatnění nároku na invalidní důchod dne 29. května 2008, celkem částky 453 840 Kč.

[4] V námitkovém řízení byl vyžádán nový posudek. Podle posudku lékaře posudkové služby žalované ze dne 16. listopadu 2011 bylo potvrzeno stanovení míry poklesu pracovní schopnosti o 50 %, k níž dospěl posudkový lékař OSSZ Ostrava v posudku ze dne 15. července 2011, datum vzniku invalidity druhého stupně však bylo určeno dnem 16. května 2011, tj. datem podrobnějšího psychiatrického vyšetření. Protože žalobce v námitkovém řízení předložil další lékařské zprávy, byl lékař posudkové služby žalované žalovanou vyzván k jejich novému zhodnocení, na svých závěrech však setrval. Žalovaná proto rozhodnutím č. j. X ze dne 21. února 2012 změnila své původní rozhodnutí ze dne 2. září 2011 tak, že stanovení druhého stupně invalidity a výši invalidního důchodu v podstatě potvrdila, avšak nikoli od 30. června 2011, ale již od 16. května 2011. Jinak řečeno, nevyhověla v plném rozsahu námitkám žalobce, jenž žádal doplacení invalidního důchodu ve druhém stupni (resp. určení vzniku invalidity ve druhém stupni) zpětně za 5 let od podání žádosti; k tomuto požadavku se vyjádřila v odůvodnění pouze tak, že mu nelze vyhovět, protože invalidita druhého stupně vznikla až 16. května 2011 a že ani nebylo prokázáno, že by byl žalobce částečně invalidním před datem 29. května 2008.

[5] Proti rozhodnutí žalované č. j. X ze dne 21. února 2012 (dále jen „napadené správní rozhodnutí“) podal žalobce 20. dubna 2012 správní žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). V průběhu řízení byl vyžádán nejprve posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Ostrava (dále jen „PK MPSV Ostrava“). Ve svém posudku ze dne 17. srpna 2012 dospěla PK MPSV Ostrava k závěru, že závěry posudku posudkového lékaře OSSZ Ostrava ze dne 19. června 2008 byly posudkově a medicínsky mylné a stejně tak byly nesprávné závěry posudkového lékaře ČSSZ Ostrava v posudku pro námitkové řízení ze dne 15. července 2011, a konstatovala, že míra poklesu pracovní schopnosti v případě žalobce dosahovala maximálně 20 %, tj. nedosahovala ani prvního stupně invalidity. Na tyto závěry reagoval žalobce předložením znaleckého posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. Mgr. Marka Péreze, PhD, pročež krajský soud zadal u posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Brno (dále jen „PK MPSV Brno“) vypracování srovnávacího posudku. PK MPSV Brno ve svém posudku ze dne 15. ledna 2013 naopak nesouhlasila se závěry PK MPSV Ostrava a dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného správního rozhodnutí šlo v případě žalobce o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s poklesem pracovní schopnosti o 45 %, tj. v prvním stupni invalidity. Tyto závěry krajský soud pak – konstatovav, že jsou úplné a přesvědčivé a že i PK MPSV Brno byla řádně složena – převzal pro svůj rozsudek č. j. 19 Ad 24/2012-64 ze dne 5. února 2013, jímž žalobcovu správní žalobu zamítl.

[6] Svůj zamítavý rozsudek krajský soud odůvodnil tak, že žalobce do 31. prosince 2009 splňoval podmínky jen částečné invalidity, od 1. ledna 2010 invalidity prvního stupně; nebylo naopak prokázáno, že by k 1. lednu 2010 splňoval podmínky pro invaliditu druhého stupně. Podle krajského soudu nebylo ani prokázáno, že by ke dni vydání napadeného správního

rozhodnutí, tj. ke dni 21. února 2012, splňoval podmínky invalidity druhého stupně, resp. bylo prokázáno, že k tomuto datu splňoval podmínky invalidity prvního stupně. Krajský soud doplnil, že o přiznání invalidního důchodu žalobci bylo rozhodováno k jeho žádosti již od roku 2008 a že rozhodnutí žalované ze dne 27. srpna 2008 nabylo právní moci.

[7] V mezidobí, v průběhu řízení před krajským soudem, žalovaná na základě zjištění o snížení stupně invalidity žalobce 3. srpna 2012 rozhodla o snížení invalidního důchodu žalobce na první stupeň invalidity od 14. září 2012 na částku 7 495 Kč měsíčně. Toto rozhodnutí však bylo k námitkám žalobce zrušeno rozhodnutím žalované z 20. prosince 2012, s ohledem na závěry posudku posudkové lékařky ČSSZ Ostrava MUDr. E. P. ze dne 4. prosince 2012, dle nichž byl žalobce i nadále – od 16. května 2011 – invalidním ve druhém stupni, s 50% mírou poklesu pracovní schopnosti.

II.

Kasační stížnost a řízení o ní před Nejvyšším správním soudem

[8] Proti rozsudku krajského soudu č. j. 19 Ad 24/2012-64 ze dne 5. února 2013 (dále jen „napadený rozsudek“) podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z deklarovaného důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) pro vadu řízení, spočívající konkrétně v námitce, že posudek PK MPSV Brno ze dne 15. ledna 2013, jež vzal krajský soud za stěžejní pro napadený rozsudek, nemůže být úplný a přesvědčivý, neboť PK MPSV Brno neměla k dispozici ani rozhodnutí žalované ze dne 20. prosince 2012, ani podkladový posudek posudkové lékařky ČSSZ Ostrava MUDr. E. P. ze dne 4. prosince 2012. Stěžovatel dodal, že toto rozhodnutí mu žalovaná údajným nedopatřením včas nedoručila, takže ani on sám nemohl toto rozhodnutí a zmíněný posudek včas předložit posudkové komisi MPSV Brno, což doložil jednak citovaným rozhodnutím žalované a posudkem, jednak dopisem žalované ze dne 14. ledna 2013, jehož přílohou bylo rozhodnutí žalované ze dne 20. prosince 2012, s omluvou za jeho pozdní doručení.

[9] Stěžovatel dále, v intencích kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., poukázal na to, že PK MPSV Brno jednoznačně konstatovala, že byl částečně invalidním (od 1. ledna 2010 invalidním v prvním stupni) již od 29. května 2003, čímž dala stěžovateli částečně zapravdu. Tento závěr nezpochybňuje ani posudek posudkové lékařky ČSSZ Ostrava MUDr. E. P. ze dne 4. prosince 2012, který konstatuje, že stěžovatel je invalidní ve druhém stupni od 16. května 2011. Krajský soud se však ve svém odůvodnění s prokázanou částečnou invaliditou, ve vazbě na požadavek na přiznání invalidního důchodu za posledních 5 let od data uplatnění nároku na důchod, vůbec nevypořádal, v čemž stěžovatel spatřuje též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[10] Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření ze dne 22. dubna 2013, v němž navrhla zamítnutí kasační stížnosti stěžovatele, k námitce rekapitulované v odstavci [8] odůvodnění tohoto rozsudku uvedla, že posudkové závěry v posudku o invaliditě ze dne 4. prosince 2012 jsou ve své podstatě totožné s posudkovými závěry posudku ze dne 16. listopadu 2011: závěr zní, že ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí, tj. ke dni 21. února 2012, byl stěžovatel invalidní pro invaliditu prvního stupně. Taktéž nálezy, jež PK MPSV Brno necitovala, potvrzují stejný zdravotní stav jako nálezy citované, navíc PK MPSV Brno objektivizovala zdravotní stav stěžovatele vyšetřením při jednání. Posudková komise vycházela i z lékařských zpráv z roku 2011, nedovodila z nich však přítomnost těžkého funkčního postižení, ale pouze středně těžkého postižení. Rozpor mezi posudkovým zhodnocením v posudku PK MPSV ze dne 15. ledna 2013 a v posudku posudkové lékařky ČSSZ Ostrava MUDr. E. P. ze dne 4. prosince 2012 tak

nespočívá v absenci lékařských zpráv, ale v rozdílném zhodnocení zdravotního stavu stěžovatele podle položky 3c, resp. 3d vyhlášky o posuzování invalidity.

[11] Pokud jde o požadavek na doplacení invalidního důchodu za 5 let zpětně od uplatnění nároku, nelze mu podle žalované *de lege lata* vyhovět, neboť datum vzniku částečné invalidity dnem 29. května 2003 bylo zjištěno až posudkem PK MPSV Brno ze dne 15. ledna 2013, přičemž žádost o zpětné doplacení invalidního důchodu lze dovodit teprve z námitek podaných proti rozhodnutí ze dne 2. září 2011, doručených OSSZ Ostrava 21. září 2011. Žádost ze dne 4. dubna 2010 o přezkum zdravotního stavu, na kterou stěžovatel v námitkách odkazoval, nebyla dle žalované ve spisech nalezena. Nadto, stěžovatel byl invalidním pro invaliditu druhého stupně uznán až od 16. května 2011, v době od 1. ledna 2010 do 15. května 2011 (a dle posudku PK MPSV Brno ze dne 15. ledna 2013 ani po 15. květnu 2011) nebyl invalidním ve druhém stupni uznán, takže nelze vyhovět jeho požadavku o zpětné doplacení invalidního důchodu ve druhém stupni před uvedené datum.

[12] V této souvislosti žalovaná připomněla, že stěžovatel uplatnil žalobu proti rozhodnutí o námitkách ze dne 21. února 2012, kterým bylo rozhodnuto o změně předchozího rozhodnutí tak, že se stěžovateli zvyšuje invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně již od 16. května 2011 (původně až od 30. června 2011). V podané žalobě stěžovatel nesouhlasil s datem vzniku invalidity, čímž zřejmě minil datum změny stupně invalidity. Pokud by brojil proti datu vzniku částečné invalidity od 29. května 2008 a přiznání částečného invalidního důchodu od tohoto data, byla by jeho správní žaloba odmítnutelná pro opožděnost, neboť o přiznání částečného invalidního důchodu od 29. května 2008 bylo pravomocně rozhodnuto již rozhodnutím II ze dne 27. srpna 2008.

[13] Žalovaná konečně připustila, že „její procesní postup ve věci žádosti o doplacení invalidního důchodu podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. nebyl konzistentní, neboť mělo být vydáno samostatné [zamítavé] rozhodnutí“, avšak podle jejího názoru by zrušení rozhodnutí ze dne 21. února 2012 bylo bezpředmětné, „neboť v řízení o námitkách by žalovaná opět byla nucena vydat rozhodnutí se stejným závěrem ve věci [v rámci námitkového řízení nelze vydat rozhodnutí podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., neboť námitky jsou opravným prostředkem směřujícím proti nepravomocnému rozhodnutí, zatímco řízení podle § 56 odst. 1 písm. b) cit. zák. je možné zahájit až po právní moci rozhodnutí, kterým byl důchod přiznán v nižší výši nebo neprávem odepřen]. S otázkou nároku na částečný invalidní důchod od 29. května 2003 podle § 43 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění účinném do 31. prosince 2009, a § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k čl. II bodu 14 zákona č. 306/2008 Sb., ve znění zákona č. 479/2008 Sb., se tedy žalovaná vypořádá v následném správním řízení samostatným rozhodnutím, které bude vydáno po vrácení dávkového spisu od Nejvyššího správního soudu s přihlédnutím k výsledkům mimořádné kontrolní lékařské prohlídky“, naplánované do konce května 2013.

[14] Vyjádření žalované zaslal Nejvyšší správní soud stěžovateli 13. června 2013 na vědomí a stěžovatel na ně již nijak nereagoval.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Stěžovatel přdestřel Nejvyššímu správnímu soudu dva důvody kasační stížnosti, oba podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Námitka neúplnosti a nepřesvědčivosti posudku o invaliditě, jež vzal krajský soud jako stěžejní pro svůj rozsudek, je svým obsahem námitkou neúplného a nepřesvědčivého posouzení zdravotního stavu v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. září 2003 č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publikovaný pod číslem 511/2005 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) se jedná právě o námitku jiné vady řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel namítl ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku jeho důvodů. O obou těchto důvodech by Nejvyšší správní soud tak jako tak musel uvažovat *ex officio*, i kdyby se jich stěžovatel nedovolal (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu důvod kasační stížnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je dán například v případech, kdy se rozsudek krajského soudu nevyjadřuje k předmětu řízení, kterého se týká přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu (rozsudek ze dne 9. 1. 2013 č. j. 1 Afs 85/2012 - 54), nebo opomene-li krajský soud přezkoumat žalobní námitku (rozsudek ze dne 18. 10. 2005 č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS), nebo není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (rozsudek ze dne 14. 7. 2005 č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003 č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 (publ. pod č. Sb. NSS 133/2004) plyne, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí (srov. též rozsudek ze dne 25. 4. 2013 č. j. 6 Ads 17/2013 - 25). Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je co do obou uplatněných stížnostních bodů důvodná.

[18] Stěžejním žalobním bodem stěžovatele v řízení před krajským soudem bylo tvrzení, že žalovaná nerozhodla o námitce (žádosti) stěžovatele, podle níž mu měl být invalidní důchod druhého stupně doplacen za 5 let zpětně od data uplatnění nároku na důchod, tj. za 5 let zpětně od 29. května 2008; napadeným správním rozhodnutím žalovaná rozhodla pouze o tom, že své původní rozhodnutí změnila tak, že se stěžovateli invalidní důchod druhého stupně přiznává nikoli až od 30. června 2011, nýbrž již od 16. května 2011. S touto námitkou (žádostí) se žalovaná pouze stručně vypořádala v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí způsobem parafrázovaným výše na konci odstavce [4] odůvodnění tohoto rozsudku. Krajský soud se však tímto žalobním bodem blíže nezabýval a v odůvodnění svého rozsudku se s ním nijak nevypořádal. Podstatou jeho odůvodnění je tak vlastně jen to, že převzal za stěžejní pro své skutkové závěry srovnávací posudek PK MPSV Brno z 15. ledna 2013 (část III odůvodnění na str. 14 a 15) a že „žalobce do 31. 12. 2009 splňoval podmínky jen částečné invalidity“, resp. „nesplňoval podmínky plné invalidity“ a že „nebylo prokázáno, že by k 1. 1. 2010 splňoval podmínky invalidity druhého stupně“, naopak bylo podle krajského soudu prokázáno, že „ke dni 21. února 2012 žalobce splňoval pouze podmínky invalidity prvního stupně, nikoli tedy podmínky invalidity druhého stupně“ (část V odůvodnění na str. 16). Zcela na závěr pak, za úvahu o tom, že zdravotní stav pro účely rozhodování o invalidním důchodu nutno objektivizovat a že nelze vycházet ze subjektivních pocitů a stesků žadatele o invalidní důchod, krajský soud připojil konstatování, že „o přiznání invalidního důchodu žalobci bylo rozhodováno k jeho žádosti již od roku 2008. Rozhodnutí ČSSZ ze dne 27. 8. 2008 nabylo právní moci“.

[19] Z takto kusého a nestrukturovaného odůvodnění nelze vůbec seznat, co bylo vlastně důvodem pro zamítnutí správní žaloby stěžovatele. Krajský soud pouze mechanicky ocitoval závěry PK MPSV Brno a relevantní pasáže zákona o důchodovém pojištění a stručně rekapituloval posudková zjištění převzatá z posudku PK MPSV Brno ze dne 15. ledna 2013, aniž by vysvětlil, jakou vazbu mají na otázku důvodnosti požadavku stěžovatele na doplacení invalidního důchodu za 5 let zpětně od data podání žádosti o invalidní důchod, zejména přebíral-li za skutkové zjištění datum vzniku (částečné) invalidity již v roce 2003, jak stanoví též posudek PK MPSV Brno ze dne 15. ledna 2013, označený krajským soudem za přesvědčivý, celistvý a správný. Nijak se též nevypořádal s žalobním tvrzením stěžovatele, že žalovaná o jeho požadavku *nerozhodla*, tedy že – bez ohledu na jeho důvodnost či nedůvodnost – nepostupovala v souladu s procesními předpisy. Nelze ostatně přehlédnout, že sama žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti připouští, že v řízení nepostupovala „konzistentně“ a že žádost stěžovatele o zpětné doplacení invalidního důchodu měla být samostatným rozhodnutím zamítnuta. Byť žalovaná v tomto svém vyjádření naznačuje, že nejde o podstatnou procesní vadu, jež by měla vyústit v kasaci napadeného správního rozhodnutí, není to Nejvyšší správní soud, který by měl tuto úvahu primárně vést, nýbrž to měl být soud krajský, jehož závěry by mohl Nejvyšší správní soud toliko ke kasační stížnosti stěžovatele, případně žalované přezkoumat. Opačným postupem by došlo k popření účelu správní žaloby a funkce krajského soudu jako soudu správního, resp. k popření subsidiární povahy kasační stížnosti a (pouhé) přezkumné role Nejvyššího správního soudu (srov. též § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[20] Krajský soud nevypořádal též druhý žalobní bod spočívající v tvrzení o neúplném a nepřesvědčivém posouzení zdravotního stavu stěžovatele, jež vyústilo ve vydání napadeného správního rozhodnutí, a to v kontextu dalších skutkových zjištění, jež krajský soud učinil, resp. skutkových okolností, jež vyšly v řízení před krajským soudem najevo. Byť tento bod správní žaloby ze dne 20. dubna 2012 pochopitelně vycházel jen z do té doby učiněných posudkových závěrů, nutně pokrývá vše, co k otázce posouzení invalidity, resp. míry pracovního poklesu stěžovatele v jeho časovém průběhu vyšlo najevo v řízení před soudem, ostatně právě k této otázce krajský soud obsáhlé dokazování vedl. Jestliže tedy stěžovatel na ústním jednání u krajského soudu, konaném 5. února 2013 před vydáním napadeného rozsudku, svůj žalobní bod aktualizoval ve vztahu k nejčerstvějším důkazům, konkrétně k posudku PK MPSV Brno ze dne 15. ledna 2013, a poukázal na nové skutečnosti v podobě posudku posudkové lékařky ČSSZ Ostrava MUDr. E. P. ze dne 4. prosince 2012, resp. na něj navazujícího rozhodnutí žalované ze dne 20. prosince 2012, o nichž se dověděl teprve z dopisu žalované ze dne 14. ledna 2013, a jestliže tvrdil – v intencích původního žalobního bodu – že v jejich světle je závěr PK MPSV Brno nesprávný, pak bylo povinností krajského soudu se s touto argumentací stěžovatele náležitě vypořádat a vysvětlit, zda a proč tyto nové skutečnosti závěry srovnávacího posudku, resp. jeho úplnost a správnost zpochybňují či nikoliv. K této otázce sice žalovaná, v souladu se svým procesním zájmem, argumentuje ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, avšak i zde platí, že tuto úvahu měl primárně provést soud krajský, nikoli kasační. Přitom v napadeném rozsudku krajského soudu průběh ústního jednání a tam vznesené argumenty žádný odraz nenalezly; krajský soud účastníky v odůvodnění napadeného rozsudku pouze informoval o tom, že srovnávací posudek PK MPSV Brno ze dne 15. ledna 2013 za přesvědčivý, úplný a celistvý považuje a že jeho závěry pro své rozhodnutí přebírá.

[21] Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbývá než konstatovat, že napadený rozsudek krajského soudu nelze přezkoumat pro nedostatky důvodů, neboť krajský soud se nevypořádal se stěžejním žalobním bodem stěžovatele (srov. výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 135/2004 - 73 a č. j. 2 Afs 24/2005 - 44) a opomněl se vyjádřit k předmětu řízení, kterého se týká, resp. mělo týkat přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu [žádost o zpětné doplacení invalidního důchodu podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb.; srov. výše

citovaný rozsudek č. j. 1 Afs 85/2012 - 54]. Nelze také dospět k závěru, zda posudek o invaliditě, jež krajský soud převzal jako stěžejní pro svůj rozsudek, lze považovat za úplný, přesvědčivý a správný, resp. zda zdravotní stav stěžovatele byl úplně a přesvědčivě posouzen, protože krajský soud oslyšel stěžovatelovu argumentaci a důkazní návrhy v tomto směru. V řízení před krajským soudem tudíž došlo též k jiné vadě řízení, jež by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 13/2003 - 54).

[22] Z těchto důvodů se napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení. V něm krajský soud především neopomene přesvědčivě a úplně vypořádat žalobní body. Odůvodní zejména, zda a proč je možno posudek PK MPSV Brno ze dne 15. ledna 2013 i ve světle posudkových závěrů posudkové lékařky ČSSZ Ostrava MUDr. E. P. ze dne 4. prosince 2012 považovat za úplný, přesvědčivý a správný, případně, dospěje-li k jinému závěru, provede ke zdravotnímu stavu žalobce a jeho změnám v průběhu času důkazy další. Vypořádá se dále s otázkou tvrzené vady řízení před žalovanou a dospěje-li k závěru, že o procesní vadu šlo, posoudí, zda šlo o takovou procesní vadu, jež vedla ke zkrácení stěžovatele v jeho právech. Jinak se vyjádří k věcné otázce důvodnosti požadavku na zpětné doplacení invalidního důchodu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb.

IV. Náklady řízení

[23] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu